

Fred gennem økonomisk udvikling

Helga Zepp-LaRouche: Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur!

21. september 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv *New York Times* kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatisk for den voksende vrede i befolkningen i USA og Eurozonen over etableringens politikks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industriparker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftales, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsede, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansiering af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, termonuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielsehærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og

Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i *Die Welt* fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global nødtilstandskonference, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en glo-

bal, inklusiv sikkerhedsarkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inklusivt sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med *Coincidentia Oppositorum*-tænkemåden, modsætningernes sammenfald, var fortaler for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.